

Ivan Štubňa: NATO - na ceste od studenej vojny k agresii a neonacizmu

- CZ24 News | 5. září 2023

Varšavská zmluva bola vytvorená ako protipól agresívneho paktu NATO po druhej svetovej vojne. Po rozpade ZSSR a zániku Varšavskej zmluvy si historická logika vyžadovala, aby Západ rozpustil aj NATO ako nepotrebnú organizáciu studenej vojny. To sa však nestalo. USA nenastúpili cestu multilaterálnej spolupráce bez vzájomného ohrozovania, ale nastúpilo cestu agresie a konfrontácie s konečným cieľom naplnenia pôvodného Hitlerovho plánu globálneho ovládania sveta.

V čase vytvorenia NATO v roku 1949 zahŕňalo 11 krajín, ktoré po druhej svetovej vojne ovládali Američania: Belgicko, Veľká Británia, Dánsko, Island, Taliansko, Kanada, Luxembursko, Holandsko, Nórsko, Portugalsko, Francúzsko. Dvanástou krajinou boli USA. V krajinách NATO v Európe od samého začiatku boli prítomné americké okupačné jednotky a postupne na ich základniach boli prítomné aj americké jadrové hlavice a nosiče jadrových zbraní. (Dnes majú USA vo svete okolo 800 vojenských základní).

V roku 1952 došlo k prvému rozšíreniu NATO o Grécko a Turecko. Využila sa agresívna propaganda o údajnej sovietskej hrozbe. Druhé rozšírenie sa uskutočnilo v roku 1955 – Nemecko vstúpilo do NATO. Týmto spôsobom bola dosiahnutá remilitarizácia Nemecka. Krajina opustila okupačný režim a získala právo na vytvorenie vlastných ozbrojených síl. Nemecko so všetkými svojimi zdrojmi bolo napojené na NATO. USA s Nemeckom spolupracovali už v čase vojny a po jej ukončení sa postarali o únik fašistov do USA s následným vytvorením štruktúry nemeckých tajných služieb (BND) s pomocou fašistu Gehlena. USA po vojne do boja proti Sovietskemu zväzu zapojili cca 4 000 nacistov. Okrem tzv. Marshalovho plánu bola medzi USA a Nemeckom podpísaná tajná zmluva, v ktorej sa Nemecko zaviazalo na absolútnu poslušnosť a za obrovské peniaze tzv. pomoci sa vzdali suverenity. Americká administratíva tak urobila z Nemecka štát, ktorý je riadený z USA bez vplyvu nemeckej vlády. Nemecko všetky dôležité kroky konzultuje s USA ešte pred ich aplikáciou.

V roku 1982 vstúpilo Španielsko do NATO v rámci tretieho rozšírenia. NATO sa ochotne ujalo Španielska po období skončenia vlády fašistického vládcu Franca v roku 1975. Diktátor Franco bol pri moci od roku 1939. Po skončení druhej svetovej vojny Franco kruto potlačil snahy o demokratizáciu Španielska. V represiách zameraných proti občanom zomrelo vtedy okolo 250 000 ľudí. Francov diktátorský a fašistický režim však nebol izolovaný. Spolupracoval hlavne s USA, Veľkou Britániou, Portugalskom, Perónovou Argentínou Vatikánom a pod. Tesne pred skončením druhej svetovej vojny bolo Španielsko baštou utekajúcich fašistov. Na území Španielska, Talianska a Portugalska už vtedy vznikali nové fašistické bunky ako zárodok pre ďalšie plánovanie vojen. V Španielsku sa udržali najdlhšie vďaka Francovmu režimu. CIA desaťročia financovala svoje nelegálne úrady a školiace špionážne strediská CIA v Španielsku. V týchto strediskách boli pripravovaní i teroristi na rôzne akcie vo svete. Boli však hlavne zamerané proti ZSSR.

V roku 1989 americký prezident a bývalý herec Ronald Reagan počas návštevy Moskvy vyhlásil, že Sovietsky zväz už Západ nepovažuje za protivníka. O téme eliminácie NATO sa vtedy nehovorilo. „NATO je mechanizmus na zabezpečenie americkej prítomnosti v Európe“. Povedal americký minister zahraničných vecí James Baker a uistil ZSSR, že NATO sa nepohne ani o centimeter na východ. Rovnaký postoj zaujala aj nemecká vláda. V januári 1990 nemecký minister zahraničných vecí Hans-Dietrich Genscher oznámil, že aliancia by sa mala vzdať myšlienky „územnej expanzie východným smerom, teda smerom k hraniciam ZSSR“.

Američania tento sľub nesplnili. Bol to nevídaný podvod USA, ktoré už dopredu vedeli, že tento sľub nesplnia.

V roku 1993 vyhral prezidentské voľby v USA Bill Clinton – a prístup sa zmenil. Clintonov režim poprel všetky ústne dohody o nerozširovaní NATO a začal viesť politiku nadradenosti voči Rusku. Bolo to žiaľ spôsobené do veľkej miery nesystémovou politikou B. Jelcina, ktorý vtedy vykonával funkciu prezidenta Ruska. Toto obdobie bolo pre Rusko vnútorným ohrozením jeho existencie, pretože Jelcin bol alkoholik a slabý prezident. Počas jeho pôsobenia išla hospodárska situácia v Rusku do obrovskej krízy. Spôsobila ju nekontrolovateľná privatizácia a liberalizácia cien spojená s obrovským rozkrádaním. Do zahraničia sa v kufroch vyviezli stovky miliónov dolárov, ktoré preprala ruská oligarchia. Dá sa povedať, že toto obdobie vývoja Ruska Západ vo svojich plánoch „prešafáril“ lebo ozaj hrozil zánik Ruska. Chvalabohu Rusko sa s nástupom Putina veľmi rýchlo pozviechalo z existenčného ohrozenia Západom a postupne si vybudovalo svoje miesto na šachovnici hlavných hráčov sveta.

Najagresívnejší postoj k rozširovaniu NATO v tom čase zastával Richard Holbrook, ktorému nevadil v presadzovaní jastrabej politiky USA vo svete jeho židovský pôvod. Celý život sa pohyboval v administratíve USA, väčšinou v oblasti zahraničných vecí. Holbrook bol ťažný kôň Clintona. V čase ďalšieho rozširovania NATO pôsobil ako veľvyslanec v Nemecku (1993) a ako osobitný prezidentský vyslanec pre Balkán (1996-1999). Má na svedomí okrem iného aj rozvrat Balkánu s mnoho tisícami ľudských obetí. Bol spoluzodpovedný za bombardovanie Juhoslávie zločineckou organizáciou NATO. Clintonova administratíva okamžite nastavila kurz začlenenia krajín východnej Európy do NATO.

V septembri 1993, Jelcin poslal list západným lídrom, v ktorom ich varoval pred rozširovaním NATO. List ostal bez odozvy, pretože tzv. kolektívny Západ nepovažoval vtedy Rusko za rovnocenného partnera. Preto v januári 1994 na summite NATO bolo oznámené, že dvere bloku sú otvorené pre nových členov. V júni bol oficiálne spustený program Partnerstvo za mier, ktorý zabezpečoval bilaterálnu vojenskú spoluprácu medzi NATO a nečlenskými krajinami NATO (predovšetkým východná Európa a postsovietsky priestor). V podstate išlo o propagandistické zmanipulovanie týchto štátov na vstup do NATO.

Už od 90-tych rokov 20. storočia NATO nielenže nezaniklo, ale postupne sa rozširovalo, pričom do svojho členstva prijalo „bezprizorné“ štáty Varšavskej zmluvy. Bývalé socialistické štáty boli po otvorení sa svetu atakované západnými štátmi, ktoré ovládli ich hospodárstvo, dosadilo do ich vlád ľudí, ktorí boli ochotní zapredať vlasť pre západné záujmy.

Tieto bábkové vlády uvoľnili cestu západným firmám, predali strategické firmy a z vlastných občanov urobilo rukojemníkov Západu. Rozširovanie NATO bolo plánovaným cieľom na globalizačnej ceste USA, ktoré nemalo nič spoločné s presadzovaním mieru vo svete. Agresia NATO sa naplno prejavila v páchaní ich zločinov v Juhoslávii v roku 1999. NATO tak odhalilo svoju pravú tvár.

Američania porušili všetky záruky a sľuby dané ZSSR a neskôr Rusku v oblasti nerozširovania sa NATO. Takzvané štáty bývalého východného bloku si svoje členstvo v NATO dobrovoľne nezvolili. Boli do NATO vtiahnuté bez vyjadrenia vôle občanov skorumpovanými politikmi, ktorí boli do bábkových vlád inštalovaní prevažne USA. Ak chcete dobyť nejaký štát bez zbraní, stačí naliať niekoľko desiatok miliónov dolárov do strán politikov vyškolených v západných špionážnych štruktúrach alebo iných organizáciách, skorumpovať ich, naliať peniaze do provládnych korporátnych médií a Západom platených mimovládok, ktoré rozložia štát z jeho vnútra. To sa presne stalo aj na Slovensku.

Cieľom NATO bolo absorbovať Ukrajinu za každú cenu. Už Bismarck hovoril o tom, že Rusko možno poraziť len vtedy, ak sa rozloží Ukrajina.

Začiatkom roku 1997 sa obnovili rusko-americké rokovania o podmienkach rozšírenia NATO a princípoch jeho spolužitia s Ruskom. Ruský minister zahraničných vecí Igor Ivanov v marci 1999 vyzval Západ na vytvorenie takého systému bezpečnosti, ktorý by spĺňal bezpečnosť všetkých štátov, a nie iba jednotlivých skupín. Žiadny takýto systém však nevznikol. Zo strany Západu nebol záujem. Nastalo obdobie, kedy NATO začalo výrazne expandovať. Rusko snahy USA a NATO samozrejme monitorovalo z pohľadu vlastnej bezpečnosti. Uvedomilo si, že NATO sa nezastaví a v najbližších rokoch bude plniť americký cieľ dobytia a rozkladu Ruska.

Expanzia NATO pokračovala vo východných štátoch Európy a na Balkáne v krízových 90-tych rokoch a po skončení páchania zločinov NATO v Juhoslávii v roku 1999.

Vo februári 2007 Putin predniesol významný prejav na Bezpečnostnej konferencii v Mníchove, v ktorom okrem iného bez rešpektu pomenoval globalistické snahy USA, expanziu NATO a hrozby NATO proti Rusku. Prejav bol pre účastníkov šokujúci, pretože čo sa dovtedy v kuloároch diplomacie len šuškalo, Putin to povedal jasne a zreteľne. Bol to jasný odkaz Západu, že má začať s Ruskom spolupracovať na konštrukcii svetového mieru s bezpečnostnými zárukami pre všetkých a neútočiť na Rusko. Tzv. kolektívny Západ v podstate Putinov odkaz odignoroval.
<http://en.kremlin.ru/events/president/transcripts/24034>

Naopak, Západ s USA na čele začal zasahovať do záležitostí postsovietskych krajín s cieľom ich rozloženia a pripútania k Západu. Neváhali v niektorých krajinách vyvolať ozbrojené konflikty. Známe sú napr. problémy Gruzínska, Osetska, Kazachstanu, Arménska, Azerbajdžanu a pod.

Rusko samozrejme monitorovalo politický boj na Ukrajine hlavne po roku 2010 v období, do ktorého už zasahovali USA s ich snahou Ukrajinu dostať pod politickú a vojenskú kontrolu. Na tú tému sa už popísalo mnoho, preto odporúčam si pozrieť niektoré odkazy pod článkom. V zásade môžeme konštatovať, že Ukrajina bola zneužitá na boj USA proti Rusku na ukrajinskom území. Ide o zástupnú vojnu USA proti Rusku s cieľom jeho zničenia.

NATO a militarizácia sveta mala byť hodená na smetisko dejín spolu s pádom Sovietskeho zväzu. Tvrdím, že bolo obrovskou chybou rozširovať NATO po roku 1991 a hľadať potencionálnych nepriateľov len kvôli novým objednávkam vojenského priemyslu USA. Do tohto vyhľadávania pomyselného nepriateľa vojenský priemysel nahádzal miliardy USD len preto, aby mohol profitovať na nešťastí a ľudských obetiach v krajinách, v ktorých USA rozpúťali vojny. V skutočnosti neexistoval žiadny hodnoverný dôvod na udržiavanie vojnovnej aliancie proti neexistujúcemu nepriateľovi. Vojensko-priemyselný komplex USA si čoskoro uvedomil, že potrebuje hmatateľného nepriateľa, ktorý by ospravedlnil súčasné obstarávanie nových zbraňových systémov. A tiež bývalé opustené štáty Varšavskej zmluvy predstavovali rozšírený trh pre zbrane a zákazky amerického vojenského priemyslu. Takže 14 nových východných krajín NATO vytvorilo hotové nákupné centrum na ďalší predaj zbraní. V miliardách USD.

Dnes sme vinou USA a zločineckej organizácie NATO na pokraji III. svetovej vojny. Vďaka Američanmi vyprovokovanej vojne na Ukrajine. Zlo sa volá USA. A ak sa ich šíaleňú politiku nepodarí zastaviť, zhoríme čochvíľa všetci v jadrovej vojne.

AUTOR: Ivan Štubňa

[ZDROJ](#)